



# DZIENNIK URZĘDOWY

## WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

---

Wrocław, dnia 3 kwietnia 2013 r.

Poz. 2274

### WYROK NR SYGN. AKT II SA/WR 771/12 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 11 grudnia 2012 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu  
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA  
Sędziowie Sędzia WSA  
Sędzia NSA

– Olga Białek  
– Mieczysław Górkiewicz (spr.)  
– Halina Kremis

Protokolant asystent sędziego

– Wojciech Śnieżyński

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 11 grudnia 2012 r.  
sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego  
na uchwałę Rady Gminy Zgorzelec  
z dnia 25 czerwca 2012 r. nr 145/12

w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla dz. nr: 305, 306/1, 306/2, 306/3, obręb Koźlice, gmina Zgorzelec

- I. stwierdza nieważność § 13 ust. 2 pkt 1 we fragmencie „na warunkach określonych przez zarządzającego siecią”, § 13 ust. 4 pkt 2 we fragmencie „na zasadach ustalonych przez organ zarządzający melioracją”, § 13 ust. 4 pkt 3 we fragmencie „zgodnie z warunkami ustalonymi przez zarządzającego melioracją”, § 13 ust. 6 pkt 1 we fragmencie „na warunkach zarządzającego siecią”, § 13 ust. 7 pkt 1 we fragmencie „na zasadach ustalonych przez zarządzającego siecią”, § 13 ust. 9 pkt 1 we fragmencie „na zasadach ustalonych przez zarządzającego siecią”, § 15 komórka 10 we fragmencie „na warunkach określonych przez dysponenta medium/sieci”, § 15 komórka nr 5 we fragmencie „Wszelkie zamierzenia inwestycyjne związane z pracami ziemnymi należy uzgodnić ze służbami ochrony zabytków, co do konieczności prowadzenia ich pod nadzorem archeologicznym”, § 15 komórka nr 8 we fragmencie „minimalna szerokość frontów działek nowo wydzielonych – nie więcej niż głębokość działki wydzielonej”;**
- II. orzeka, że uchwała w zakresie opisanym w punkcie I nie podlega wykonaniu;**
- III. zasądza od Rady Gminy Zgorzelec na rzecz Wojewody Dolnośląskiego kwotę 240 zł (słownie: dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

## Uzasadnienie

Wojewoda jako organ nadzoru nad działalnością gminną (art. 93 ust. 1 u.s.g.) wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonego planu miejscowego w zakresie § 13 ust. 2 pkt 1, § 13 ust. 4 pkt 2 i 3, § 13 ust. 6 pkt 1, § 13 ust. 7 pkt 1, § 13 ust. 9 pkt 1, § 15 komórka 10 we fragmentach odsyłających do warunków lub zasad określonych przez zarządców, jako naruszających art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w związku z § 4 pkt 9 rozporządzenia wykonawczego (Dz. U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587) i art. 7 Konstytucji, ponadto w zakresie § 15 komórka 5 we fragmencie nakazującym uzgodnienie zamierzeń inwestycyjnych jako naruszającym art. 15 ust. 2 pkt 4 ustawy w związku z § 4 pkt 4 rozporządzenia oraz w zakresie § 15 komórka 8 we fragmencie określającym szerokość kątów działek jako naruszającym art. 15 ust. 2 pkt 8 ustawy i art. 7 Konstytucji. Według uzasadnienia skargi, upoważnienie zarządców sieci do określania zasad i warunków lokalizowania obiektów liniowych infrastruktury technicznej wykraczają poza zakres upoważnienia ustawowego. Kwestie obowiązków inwestorów ze względu na wymóg ochrony zabytków reguluje ustawa o ochronie zabytków. Niedozwolone było również uregulowanie zasad i warunków podziału geodezyjnego nieruchomości (art. 92 i nast. u.g.n.).

W odpowiedzi na skargę organ przyznał zasadność skargi z wyjątkiem zarzutu dotyczącego przepisu regulującego szerokość frontów działek. Nie jest zrozumiałe, dlaczego gmina byłaby władna do określania tego parametru jedynie w przypadku wtórnego podziału po scaleniu i miałyby zostać pozbawiona kontroli sposobu podziałów geodezyjnych poza procedurą scalania.

### Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

W § 13 zaskarżonej uchwały organ unormował zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej, realizując przez to upoważnienie ustawowe zawarte w art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. (Dz. U. z 2012 r., poz. 647) w sposób doprecyzowany w § 4 pkt 9 rozporządzenia z dnia 26 sierpnia 2003 r. (Dz. U. Nr 164, poz. 1587). Ustalenia z tego zakresu regulować powinny określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją szlaków komunikacyjnych oraz powiązania tego układu z układem zewnętrznym. Jak trafnie wskazały zgodnie strony w zakresie upoważnienia ustawowego (patrz art. 94 Konstytucji i art. 40 ust. 1 u.s.g.) nie mieściło się przyznanie określonych uprawnień zarządcom sieci względem osób trzecich. Oznaczało to istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego (art. 28 ust. 1 u.p.z.p.) związane z naruszeniem powołanych przepisów prawnych, a ponadto art. 7 Konstytucji i § 142 Zasad techniki prawodawczej (Dz. U. z 2002 r. Nr 100, poz. 908) i uzasadniało stwierdzenie nieważności zakwestionowanych fragmentów powołanych przepisów § 13 i 15 uchwały. Podobne oceny dotyczą unormowania zawartego w § 15 komórka nr 5 zaskarżonej uchwały regulującego zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej (art. 15 ust. 2 pkt 4 u.p.z.p. i § 4 pkt 4 rozporządzenia). Związany z tym wymóg określenia nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenów nie pozwala na nałożenie obowiązku uzgodnienia wszelkich zamierzeń inwestycyjnych związanych z pracami ziemnymi, gdyż oznacza to wkroczenie ustaleń planu w materię uregulowaną ustawowo (art. 31, art. 32, art. 36 ustawy o ochronie zabytków), w sposób zbędny i wybiórczy.

Odnosnie przepisu § 15 komórka nr 8 uchwały skarżący trafnie wskazał, że zaskarżony fragment reguluje nie zasady podziału nieruchomości stanowiącego następstwo scalenia, lecz odnosi się samodzielnie do parametru działek powstających w wyniku podziału geodezyjnego. Przyznał to organ, podnosząc jednak wątpliwość, czy takie zacieśnienie kompetencji gminy jest uzasadnione, co mogło oznaczać konieczność rozważenia konstytucyjności ustawowego ograniczenia uprawnień gminy w odniesieniu do działek nowo wydzielonych do określenia ich minimalnej powierzchni (art. 15 ust. 3 pkt 10 ustawy), nie zaś innych ponadto parametrów jak w przypadku podziałów po scaleniu (§ 4 pkt 8 rozporządzenia). Zgłoszona wątpliwość nie była uzasadniona. Kwestia ta była rozważana w licznych orzecznictwie sądowym, w którym jednolicie podkreślano rozłączność procedury podziału nieruchomości oraz procedury scalania i podziału nieruchomości, unormowanych w ustawie o gospodarce nieruchomościami. Nie odnotowano w nim wątpliwości co do unormowania przyznającego wójtowi gminy kompetencji w zakresie procedury podziału, z ograniczeniem roli uchwały rady gminy (art. 93 ust. 2 u.g.n. i wyrok II OSK 2235/10). Kwestionowanym przepisem organ naruszył uregulowane ustawowo kompetencje wójta i wykroczył poza granice upoważnienia ustawowego.

Z tych względów skarga zasługiwała na uwzględnienie w całości i dlatego oraz zgodnie z art. 147 § 1, art. 152 i art. 200 p.p.s.a., orzeczono jak w sentencji.